

λάσσεται διὰ τὰ μὴ παραγόμενα ὑπὸ τῆς ἀβοηθήτου ἐργασίας του. Τοιαύτην εὐλόγως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐμπορικῆς συγκοινωνίας. Τέλος, καθόσον ἐκτείνεται αὕτη ἡ συγκοινωνία, γίνεται μᾶλλον ἐπαισθητὴ ἡ ἀνάγκη γενικοῦ τινὸς κυκλοφορικοῦ μέσου, καὶ τοιοῦτον μέσον ἡ εὐφυΐα ταχέως προμηθεύει. Εἶναι δὲ τοῦτο, μεταξύ τινων ἔθνων, ὁστρακα ἢ ἄλλαι φθαρταὶ οὐσίαι, ἀλλὰ γενικῶς χρησιμεύουν τὰ μέταλλα. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οἱ Λυδοὶ πρῶτοι ἔκοψαν νόμισμα· Ἄνδρες δὲ, πρῶτοι ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ κοφάμενοι ἐχρήσαντο· τὰ Πάρια ὅμως Χρονικὰ ἀποδίδουν εἰς τοὺς Αἰγινήτας τὴν ἀρχὴν τοῦ κεκομμένου νομίσματος, ἐπὶ Φείδωνος, βασιλέως τοῦ Ἀργους, 895 πρὸ Χριστοῦ· τοῦτο ἐπιβεβαιώνει ὁ Αἰλιανὸς εἰς τὴν Ποικίλῃν Ἱστορίαν του· καὶ οἱ καλῆτεροι δὲ νομισματολόγοι συμφώνως θεωροῦν τὰ τῆς Αἰγίνης νομίσματα, ἐκ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν σχήματος καὶ φαινομένου, ὡς τὰ παλαιότατα τῶν ἐγνωσμένων.

Αἱ κατὰ τὴν νηπιότητα τοῦ ἐμπορίου περὶ τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος τρεφόμεναι ἰδέαι πολὺ πολλάκις ἀπέχουσι τοῦ νὰ ᾖναι ὀρθαί. Ἀνθρώποι, τῶν ὁποίων αἱ ἐμπορικαὶ πράξεις περιορίζονται ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς ἀνταλλαγὴν, θεωροῦν αὐτὸ ἐν γένει ὡς ἀπόλυτον ἔχον καὶ ὁμοειδῆ ἀξίαν. Δι' ὀλίγης ὅμως σκέψεως καθίσταται ὀρθόν, ὅτι τοῦ νομίσματος ἡ ἀξία κρέμεται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν ὁποίων δύναται ν' ἀγοράσῃ ἀναγκαίων ἢ χρησίων τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν εἶναι, ὡς ἡ τῶν λοιπῶν ὄλων, σχετικὴ καὶ μεταβλητὴ. Ὁ εἰς τὴν ἔρημον περιπλανώμενος, ὅτε, λιμοκτονημένος σχεδόν, εὐρήσκει σάκκον περιέχοντα μαργαρίτας ἀντὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἤλπιζε φοινίκων, εἶχε δίκαιον νὰ ἐκφωνήσῃ, 'Φεῦ, μαργαρίται μόνον εἶναι!' Εἰς ἐκεῖνον οἱ μαργαρίται δὲν ἤξιζαν τίποτε, καθότι δὲν ἤμπορε νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ αὐτὸς, οὔτε ἤμπορε νὰ τοὺς ἀλλάξῃ ἀντὶ τροφῆς, δι' ἑλλειψιν τῆς ὁποίας ἐχάνετο. Ἐὰν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς δὲν ἤμπορουσαν ν' ἀλλάξωσι διὰ πράγματα πολὺ αὐτῶν ἀναγκαιότερα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνάπαυσιν τῆς ζωῆς, τὰ μέταλλα αὐτὰ, τὰ νῦν τόσο πολυτίμητα, ἤθελαν ἔχειν ὀλιγωτάτην ἀξίαν. Ὁ μικρὸς ὄγκος, καὶ ἡ ἀφθαρτος σχεδὸν φύσις τῶν πολυτίμων μετάλλων, κατέστησαν αὐτὰ σχεδὸν πανταχοῦ τὸ μέσον τῆς ἀνταλλαγῆς· ἐκ δὲ τῆς κατὰ συνέπειαν τούτου δυνάμεως αὐτῶν νὰ προμηθεύωσιν πᾶν ἄλλο εἶδος προέρχεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀξίας των.

Τὸ ἐμπόριον εἶναι πηγὴ πλούτου, διότι λαμβάνον τὰ προϊόντα τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης ἀπὸ τὰς χώρας, ὅπου διὰ τὴν πληθύν ἑλαττοῦται ἡ ἀξία των, μετακομίζει αὐτὰ εἰς χώρας, ὅπου αὐξάνει διὰ τὴν ὀλιγοότητα. Διαιροῦν δὲ τὸ ἐμπόριον οἱ περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας συγγράψαντες εἰς ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν. Οἱ Ἀγγλοὶ, οἵτινες στέλλουν τὰς πραγματείας ἢ τὸ ἀργύριον αὐτῶν εἰς τὴν Τουρκίαν διὰ νὰ λαμβάνωσι τὰ προϊόντα μας, λέγεται ὅτι κάμνουν μὲ τὴν Τουρκίαν

ἐμπόριον ἐνεργητικόν. Ἄλλ' οἱ Τοῦρκοι, οἵτινες δὲν στέλλουν τὰ προϊόντα των, ἀλλὰ περιμένουν ἕως νὰ ἔλθωσιν οἱ Ἀγγλοὶ νὰ ἐπάρωσιν αὐτὰ, κάμνουν μὲ τὴν Ἀγγλίαν ἐμπόριον παθητικόν. Εἶναι δὲ τὸ ἐνεργητικὸν ἐμπόριον πολὺ ἐπωφελέστερον τοῦ παθητικοῦ, καθότι καὶ εἰς πλειοτέρους δίδει ἐνασχόλησιν, καὶ προσέτι ἀφίνει τοὺς εἰς αὐτὸ καταγινομένους ἐλευθέρους νὰ ἐκλέγωσιν ὅποιανδήποτε θέλουν ἀγοράν. Ὅθεν ὅλα τὰ πεφωτισμένα ἔθνη δίδονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς ἐνεργητικὸν ἐμπόριον.

Ἡ ἐκτεταμένη συναλλαγὴ τῶν εἰς διάφορα ἔθνη πραγματειῶν, καὶ ἡ κατὰ συνέπειαν τούτου σχεδὸν παγκόσμιος διάδοσις τῶν ὁπουδήποτε τῆς γῆς πολυτίμων προϊόντων, εἶναι ἀξιολογώταται ὠφέλεια τῆς ἐκπλώσεως καὶ βελτιώσεως τῆς ναυτιλίας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐταὶ μόναι. Ἡ τέχνη αὕτη συνήργησε πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐκτείνῃ τὰς γνώσεις, καὶ νὰ διεγείρῃ πνεῦμα ἐπιχειρήσεως. Ἡ ναυτικὴ ἐστάθη τῆς ἀνακαλύψεως οὐχ' ἥττον παρὰ τοῦ ἐμπορίου ἡ Σεράπαινα. Εἰς τὴν τέχνην ταύτην χρεωστοῦμεν τὸ ὅτι οὐδὲν μέρος τῆς σφαίρας μένει ἀνεξέταστον. Μόλις δύναται νὰ εὐρεθῇ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἢ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ναυτοῦ δὲν ἐξέωρθε· μόλις αἰγιαλὸς ὁποιασδήποτε ἡπείρου, τὸν ὁποῖον δὲν κατεμέτρησε.

Οἱ ΣΚΥΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ.

Τὸ μοναστήριον τοῦ ἀγίου Βερνάρδου κεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς σχεδὸν τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους τῶν Ἀλπεων, εἰς τὴν ἐπαρχίαν Wallis τῆς Ἑλβετίας. Ἐκεῖ ὅπου τὰ ἐρυθρὰ ἄνθη τοῦ ῥοδοδένδρου ἀναπτύσσονται μὲ σπανίαν ὠραιότητα, ὁ ὁδοιπόρος ὑποφέρει τὰ μέγιστα τὸν χειμῶνα ἀπὸ δεινὰς θυέλλας, αἱ ὁποῖαι συμβαίνουν εἰς αἰφνιδίως. Οἱ ὁρόμοι τότε γίνονται ἄβατοι διὰ τῆς συσσωρευομένης χιόνος, τῆς ὁποίας ὑπερμεγέθεις ὄγκοι καταφέρονται ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων εἰς τὰς κοιλάδας. Οἱ φιλόξενοι μοναχοί, ἂν καὶ ἔχωσιν ὀλίγας προσόδους, δέχονται τοὺς ριγούντας καὶ ἀπηυδηκότας ὁδοιπόρους εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ προθύμως μεταδίδουσιν εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῶν τροφήν. Ἡ φιλανθρωπικὴ ὅμως προσοχὴ αὐτῶν δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς δεομένους τῆς φιλοξενίας ταύτης περιδάλψεως, ἀλλ' ἀνεδέχθησαν τὸ ἐπικίνδυνον ἔργον νὰ ἀνιχνεύωσι καὶ τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι, ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν θύελλαν, ἀνευ τῆς φιλανθρωπικῆς αὐτῶν βοηθείας ἤθελον ἀποθάνειν. Βοηθοῦνται δὲ εἰς τοῦτο πολὺ ἀπὸ ἑν εἶδος μεγαλωτάτων σκύλων ἐπίτηδες γυμναζομένων, τῶν ὁποίων ἡ ὄρεϊα ὁσπρησις σώζει πολλοὺς ἡμιθανεῖς ὁδοιπόρους. Ἦγών ἀπὸ φύχραν καὶ ἀποπλανημένους τοῦ ὁρτοῦ ὁρόμου, ὁ ταλαίπωρος ὁδοιπὸρος καταλαμβάνεται ἀπὸ ὕπνου, καὶ σκεπασμένος ἀπὸ χιόνα ἐνίοτε ἕως δέκα πόδας καὶ ἐπέκεινα, ἀνιχνεύεται ὑπὸ μόνων τῶν προσεχτικῶν σκύλων. Ἀνασκάπτουσι δὲ οὗτοι μὲ τοὺς πόδας τὴν

χιόνα, καὶ οὐλοῦντες προσκαλοῦσι τοὺς μοναχοὺς εἰς βοήθειαν. Διὰ τὴν ἀναλαμβάνουσι ταχέως οἱ δυστυχεῖς ὁδοιπόροι, περιβάλλουσιν οἱ μοναχοὶ εἰς τὸν λαὸν τοῦ σκύλου ἀγγεῖον γεμάτον μὲ δυνατόν ῥακί· ὁ σύντροφός του ἔχει ἐν ζεστόν ἐπανωφόρεμα. *Ἄν δὲν τοὺς εὐρωσι πλεονάζοντες, τοὺς ἀνιχνεύουσι τοῦλάχιστον νεκροὺς, ὥστε νὰ ἀναγνωρίζωνται ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των*. Εἰς τῶν σκύλων τούτων ἐφόρει ἀριστεῖον, διότι ἔσωσεν 22 ἀνθρώπους. Πολλοὶ ὁδοιπόροι εἶδον τὸν γενναῖον τούτον σκύλον κατὰ τὸ 1814 ἔτος, καὶ ἤκουσαν τὸ ἑσπέρας παρὰ τῶν μοναχῶν τὴν βιογραφίαν του· ἀπέθανε δὲ τὸ 1816 ἔτος συνοδεύων πτωχὸν ὁδοιπόρον. Οὗτος ἦτον ὁ ταχυδρόμος τοῦ Πεδεμοντιῦ (Piemont), ὁ ὁποῖος, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ ἀνεῦ ἀναβολῆς εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἂν καὶ οἱ μοναχοὶ τὸν ἀπέτρεπαν τῆς νυκτερινῆς ὁδοπορίας, μόλις ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ ἐσχεπάσθη αὐτὸς, καὶ οἱ δύο του σύντροφοι, καὶ ὁ τόσον ὠφελίμος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα σκύλος, ὑπὸ τῶν βιαίως καταφερομένων μεγίστων ὀγκῶν τῆς χιόνης, οἱ ὁποῖοι ἔθαψαν συγχρόνως καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ δυστυχῆς ταχυδρόμου ἐξελητοῦσαν πρὸς ἀπάντησιν αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἐσώθη κανεὶς.

Εἰς τῶν ὠφελίμων τούτων σκύλων ἀνιχνεύσεν εἰς τὴν χιόνα μητέρα ἀποθανοῦσαν μὲ τὸ ζῶν ἔτι αὐτῆς παιδίον, τὸ ὁποῖον παρεκίνησε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν νῶτόν του, ὥστε τοιοῦτοτρόπως τὸ ἔφερεν εἰς τὸ μοναστήριον.

Τὸ μοναστήριον κεῖται εἰς βράχον ὑπερέχοντα 7348 πόδας ἀπὸ τὴν τῆς πεδιάδος ἐπιφάνειαν, καὶ φιλοξενεῖ κατ' ἔτος 8 ἕως 9000 ὁδοιπόρους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δωρεάν.—ΑΝΘΩΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΟΥΔΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

ΡΑΒΒΙΝΟΣ τις, Ἀκίβας ὀνομαζόμενος, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ βιαίου διωγμοῦ ν' ἀφήσῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, περιπλανᾶτο εἰς ἀκάρπους, ἀμμώδεις ἐρημίας. Μόνα σκεύη ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ λύχνον, τὸν ὁποῖον ἀναπτετὴν νύκτα διὰ νὰ μελετᾷ τὸν Νόμον· ἀλεκτρύονα, ὅστις ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὸν ἀντὶ ὀρολογίου, τακτικῶς τὴν αὐγὴν ἀναγγέλλων· καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ ὤχεϊτο.

Ὁ ἥλιος ἔδωκε βαθυμῆδον ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἡ νύξ προσήγγιζε ταχέως, καὶ ὁ πτωχὸς ὁδοιπόρος ἠγνόει πῶς νὰ σκεπάσῃ τὴν κεφαλὴν, ἢ νὰ ἀναπαύσῃ τὰ κοπιασμένα μέλη του. Ἀπηνυθμένος, καὶ σχεδὸν ἔτοιμος νὰ λειποθυμήσῃ, ἐφθασε, τέλος, πλησίον τινὸς χωρίου. Ἐχάρη δὲ ὅτι εὐρήκεν αὐτὸ κατωκημένον, στεχασθεὶς ὅτι, ὅπου ἄνθρωποι διέτριβαν, ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ φιλικὴ συμπάθεια· ἀλλὰ πόσον ἔλανθάνετο! Ἐξήτησε κατάλυμα διὰ τὴν νύκτα,—δὲν τὸν ἐδόθη. Οὐδέ τις τῶν μισοξένων κατοίκων ἤθελε νὰ ὑποδεχθῇ αὐτόν. Ὁ Θεὸς ἐξ ἀνάγκης προσέδραμεν εἰς γειτονεῦόν τι δάσος. Ἰσχυρὸν, σκληρότατον, εἶπε,

‘νὰ μὴν εὐρίσκω στέγην φιλόξενον νὰ μὲ σκεπάσῃ ἀπὸ τὴν δυσκρασίαν τοῦ καιροῦ· ἀλλὰ δίκαιος ὁ Θεός, καὶ πᾶν ἐμπόδιον διὰ τὸ κάλλιον.’ Ἐκάθισεν ὑπὸ δένδρον, ἀναψὲ τὸν λύχνον, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν Νόμον. Μόλις δὲ εἶχεν ἀναγνωσμένον ἐν κεφάλαιον, καὶ σφοδρὸς ἄνεμος ἐσβυσε τὸ φῶς. ‘Τί!’ ἐξεφώνησε, ‘νὰ μὴν ἀφεθῶ κἂν νὰ ἐξακολουθῶ τὰς προσφιλεῖς μελέτας μου! Ἀλλὰ δίκαιος ὁ Θεός, καὶ πᾶν ἐμπόδιον διὰ τὸ κάλλιον.’

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς γυμνῆς γῆς, νὰ λάβῃ, εἰ δυνατόν, ὀλίγων ὥρων ὕπνον. Μόλις δ' ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ λύκος ἄγριος ὁρμήσας ἐφόνευσε τὸν ἀλεκτρύονα. ‘Τί νέον δυστύχημα τοῦτο!’ ἔκραξεν ὁ ἐκπεπληγμένος Ἀκίβας. ‘Ὑπάγει ὁ ἄγρυπνός μου σύντροφος! ποῖος λοιπὸν θῆλει μ' ἐξυπνίζειν εἰς τὸ μέλλον νὰ σπουδάζω τὸν Νόμον; Ἀλλὰ δίκαιος ὁ Θεός, καὶ αὐτὸς γινώσκει καλλήτερα τὸ εἰς τοὺς ταλαιπώρους ἡμᾶς θνητοὺς ἐπωφελεές.’ Μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια ταῦτα, καὶ φοβερὸς λέων ἐλθὼν κατέφαγε τὸν ὄνον. ‘Τί μέλλει γενέσθαι τώρα;’ ἐξεφώνησεν ὁ ἐρημος ὁδοιπόρος· ‘ὑπάγει ὁ λύχνος καὶ ὁ ἀλεκτρύον μου, ὑπάγει καὶ ὁ δυστυχὴς ὄνος μου· ὑπάγουν ὅλα! Ἀλλὰ δόξα σοι, ὁ Θεός· αὐτὸς πράττει τὸ καλλήτερον.’ Ἐπέρασεν ἄγρυπνον νύκτα· ἐνωρίς δὲ τὸ πρωτὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ χωρίον νὰ προμηθευθῇ, εἰ δυνατόν, ἵππον τινὰ ἢ κἂν ἄλλο κτῆνος ἀχθοφόρον, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἀλλὰ πόσον ἠπόρησε, μὴ εὐρὼν ἄνθρωπον ζωντανόν!

Φαίνεται ὅτι συμμορία ληστῶν, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ χωρίον κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ἐφόνευσε τοὺς κατοίκους, καὶ διήρπασε τοὺς οἶκους των. Εὐθὺς δὲ ὅτε ὁ Ἀκίβας συνῆλθεν ἱκανῶς ἀπὸ τὸ θάμβος, τὸ πρᾶξεν ἔθεν ὑπὸ τοῦ θυμασίου τούτου συμβεβηκότος, ἀνύψωσε τὴν φωνήν, καὶ εἶπεν, ‘Ὁ μέγας Θεέ, Θεέ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, τώρα γνωρίζω ἐκ πείρας ὅτι οἱ ταλαίπωροι θνητοὶ ἀμβλυωποὶ καὶ τυφλωττοὶ, πολλάκις ὡς δεινὰ θεωροῦντες τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν ἀποβλέποντα. Σὺ δὲ μόνος εἶσαι εὐμενής, δίκαιος, καὶ ἐλεήμων. Ἄν αἱ σκληροκαρδιοὶ χωρικοὶ δέν μ' ἀπεδίωκαν διὰ τῆς μισοξενίας αὐτῶν, ἐξάπαντας ἤθελα γένειν τῆς δυστυχίας αὐτῶν συμμέτοχος· ἂν ὁ ἄνεμος δέν μου ἐσβυσε τὸν λύχνον, οἱ λησταὶ ἤθελαν ἐφελκυσθῇν εἰς τὸ δάσος, καὶ μὲ φονεύσειν. Νοῶ δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐλεός σου μ' ἐστέρησε τῶν δύο συντρόφων μου, ὥστε νὰ μὴ γνωρίσωσιν αἱ ἄρπαγες διὰ τοῦ θορύβου αὐτῶν πῶς εὐρίσκομαι. Εὐλογητὸν εἴη τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων!’

ΚΑΙ οἱ πιστεύοντες καὶ οἱ ἀπιστοῦντες χωρὶς λόγου εἶναι καταφρονήσεως ἐπίσης ἄξιοι. Ὑποπίπτουν δὲ εἰς τὴν πλάνην ταύτην τόσον συνεχῶς οἱ δεῦτεροι, ὅσον οἱ πρῶτοι.

* Εἰς τὸ ψυχρὸν κλίμα τοῦτο ἡ φυσιογνωμία τοῦ νεκροῦ ἀσπασαίται καὶ μετὰ παρτίσεων δύο ἐτῶν.